

Arrest

nr. 347 977 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 november 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2025 met referthenummer 134318.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij vraagt op 10 februari 2025 een visum voor lang verblijf – gezinshereniging aan bij de bevoegde diplomatieke diensten te Islamabad (Pakistan) en dit met het oog op het vervoegen van haar beweerde echtgenoot.

1.2 Op 4 november 2025 werd deze aanvraag door verwerende partij afgewezen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1er, al.1,4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor mevr. S. K. (hierna betrokkene) geboren in 30/08/1997 van Afghaanse nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenoot, dhr. S. S. van Afghaanse herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat er inzake de verwantschap met de referentiepersoon een vertaalde affidavit wordt voorgelegd voor een verbintenis die op 27/02/2015 zou zijn afgesloten,

Overwegende dat het document klaarblijkelijk is opgesteld op 29/01/2029, hetgeen onmogelijk is,

Overwegende dat een affidavit geen originele huwelijksakte betreft en niet voldoet aan de vereisten van een conforme huwelijksakte. Dat een affidavit een verklaring van derden betreft en op zichzelf geen sluitend bewijs levert van het bestaan van een rechtsgeldig huwelijk. Dat de authenticiteit van het document niet kan worden gegarandeerd. Dat betrokkenen geen conforme huwelijksakte voorleggen, ondertekend door de beide echtgenoten, en geen verklaring geven waarom dit document niet kan worden voorgelegd. Het element dat er voor betrokkene een vertaalde tazkira dd. 28/12/2024 wordt voorgelegd waar de melding 'gehuwd' op staat, doet geen afbreuk aan onze conclusie. Immers, dit document is niet gelegaliseerd waardoor dit document niet kan worden aanvaard.

Op basis van bovenstaande elementen kunnen vernoemde documenten niet weerhouden worden als voldoende bewijs voor de huwelijksband.

Ten overvloede merkt onze dienst op dat er geen medisch attest van betrokkene bij de aanvraag zat gevoegd, waardoor betrokkene niet heeft bewezen dat zij voldoet aan de bepaling in artikel 10 § 2, laatste lid van de vreemdelingenwet:

"Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet".

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

1.3 Op 4 december 2025 heeft verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neergelegd houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij een administratief dossier heeft neergelegd, doch geen nota met opmerkingen.

2.2 Er is geen sprake van een synthesememorie.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij stelt in de aanhef van haar verzoekschrift dat zij ook de schorsing wenst te vorderen. Behoudens deze vermelding in deze aanhef en in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift voegt zij hieraan echter geen verdere verduidelijking aan toe.

3.2 Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De Raad herinnert er in dit verband aan dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan een vaststaand, actueel en niet louter hypothetisch risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. *Prima facie* slaagt verzoekende partij hier niet in.

4. Voor wat de nietigverklaring betreft

4.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“Eerste middel: schending van artikel 10 Vw. en de schending van de materiële motiveringsplicht juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft na de ontvangst van deze beslissing via zijn raadsman contact opgenomen met de verweerder met de volgende vraag:

Beste,

Mijn cliënte heeft uw beslissing goed ontvangen waarvoor haar dank.

Ik leg de situatie uit om u te overtuigen uw beslissing te herzien:

De referentiepersoon is een erkende vluchteling en hij kan onmogelijk een officiële huwelijksakte voorleggen.

Hij heeft een affidavit voorgelegd, die volgens internationaal privaatrecht geen geldig document is om een huwelijksband aan te toonen.

Uw dienst aanvaardt dit bij de erkende vluchtelingen juist omwille van het feit dat ze geen contact mogen nemen met de lokale autoriteiten.

Bij de vertaling van deze affidavit heeft de tolk de datum foutief vertaald.

Ik heb dit nagekeken en zelf vastgesteld dat de originele versie de datum juist vermeld staat.

Ik vroeg daarom een beëdigde vertaler in België om deze affidavit opnieuw te vertalen. Als bijlage vindt u een kopie van deze vertaling.

In deze affidavit leest u dat de andere gegevens, bv. door voornaam van de referentiepersoon en de vadersvoornaam van de referentiepersoon identiek is aan zijn verklaringen tijdens zijn asielaanvraag.

Wat betreft het medisch attest:

Als bijlage vindt u dit medisch attest - opgesteld op 08.02.2025. In deze attest stond dat het ziekenhuis dit attest rechtstreeks naar de ambassade van België in Islamabad zal sturen.

Mijn cliënte dacht dat de ambassade van België in Islamabad dit attest aan u overgemaakt heeft.

Zou u op basis van deze uitleg uw beslissing willen herzien?

Ik zal u dankbaar zijn om mij voor 18.11.2025 van een antwoord te voorzien.

Het zal een zonde zijn om voor z'n dossier een procedure te starten bij de rechtbank.

Mijn cliënten zijn gewoon kapot en ze smeken uw dienst om ze de kans te geven om met elkaar herenigd te worden.

*Met vriendelijke groeten,
Sakhi Mir-Baz
Advocaat*

Vervolgens heeft verzoekers raadsman nog 2 mail gestuurd naar verweerder maar hij heeft tot vandaag geen antwoord gekregen van de verweerder.

(stuk 3 – een kopie van deze mails met de stukken)

Verzoeker herhaalt zijn argumenten nogmaals:

De referentiepersoon is een erkende vluchteling en hij kan onmogelijk een officiële huwelijksakte voorleggen.

Hij heeft een affidavit voorgelegd, die volgens internationaal privaatrecht geen geldig document is om een huwelijksband aan te toonen.

Verweerder aanvaardt dit bij de erkende vluchtelingen juist omwille van het feit dat ze geen contact mogen nemen met de lokale autoriteiten

Bij de vertaling van deze affidavit heeft de tolk de datum foutief vertaald.

Verzoekers raadsman heeft dit nagekeken en zelf vastgesteld dat in de originele versie de datum juist vermeld staat.

Verzoekers raadsman vroeg daarom een beëdigde vertaler in België om deze affidavit opnieuw te vertalen. Verzoekers raadsman heeft vervolgens deze vertaling aan verweerder voorgelegd – zie stuk 3.

In deze affidavit leest u dat de andere gegevens, bv. door voornaam van de referentiepersoon en de vadersvoornaam van de referentiepersoon identiek is aan zijn verklaringen tijdens zijn asielaanvraag.

Wat betreft het medisch attest:

Verzoekers raadsman heeft een brief (medisch attest) toegevoegd in zijn mail (onder stuk 3) medisch attest - opgesteld op 08.02.2025. In deze attest stond dat het ziekenhuis dit attest rechtstreeks naar de ambassade van België in Islamabad zal sturen.

Verzoeker dacht dat de ambassade van België in Islamabad dit attest aan verweerder overgemaakt heeft. Verzoeker meent daarom dat verweerder geen rekening gehouden heeft met het feit dat ze deze aanvraag online ingediend heeft en dat de referentiepersoon een erkende vluchteling is.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is.”

4.2 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij op de bestreden beslissing heeft betrekking op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.5 Verzoekende partij verzocht om een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging om haar beweerde echtgenoot in België te vervoegen. Een dergelijke aanvraag is gegrondvest op artikel 10, §1, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

4.6 Verwerende partij is echter van mening dat verzoekende partij geen beroep kan doen op deze bepaling vermits zij onvoldoende bewezen heeft dat er inderdaad sprake zou zijn van een huwelijksband tussen de partijen. Daarnaast voert de bestreden beslissing aan dat er geen medisch attest gevoegd werd bij de aanvraag wat nochtans voorzien wordt in de Vreemdelingenwet.

4.7 De bestreden beslissing wijst met name op het feit dat er als bewijs van de huwelijksband een zogenaamde “*affidavit*” voorgebracht wordt die echter een foutieve datum vermeldt. Daarnaast is een

dergelijk document niet gelijk te stellen met een originele of rechtsgeldige huwelijksakte. Evenmin wordt er afdoende verklaard waarom een dergelijk document niet zou kunnen worden voorgelegd.

Een loutere vermelding op een taskira (met vertaling) is zonder legalisatie al evenmin bepalend. Daarenboven wordt nog aangegeven dat er geen medisch attest gevoegd werd bij de aanvraag.

4.8 Verzoekende partij voert aan dat de verkeerde datum op de vertaling een materiële vergissing zou betreffen en dat haar raadsman deze vergissing zelf gezien zou hebben en aan een beëdigde vertaler in België gevraagd zou hebben dit recht te zetten. Als erkende vluchteling zou de referentiepersoon geen officiële akte kunnen neerleggen. Verzoekende partij erkent evenwel een affidavit geen geldig document is om volgens het privaat recht een huwelijksband aan te tonen.

4.9 Door deze bewering volhardt verzoekende partij dan wel in haar verklaringen en meent zij dat er slechts sprake is van een materiële vergissing en zij bijgevolg wel degelijk aan de voorwaarden voldoet voor het toekennen van een visum voor lang verblijf. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

4.10 Het determinerend motief van de bestreden weigeringsbeslissing bestaat erin dat verzoekende partij geen deugdelijk bewijs leverde van haar huwelijksband met de erkende vluchteling-referentiepersoon en daarbij wordt ook nog vastgesteld dat er geen medisch attest gevoegd werd bij de aanvraag.

4.11 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel nergens betwist of weerlegt dat de stukken die zij overmaakte ter staving van haar huwelijksband een niet correcte datum aangeeft. Er zou immers initieel vertaald zijn dat het hier een document zou betreffen dat is opgesteld op 29 januari 2029. Later zou de beëdigde vertaler in België een andere datum vastgesteld hebben in dit document en dit op basis van de vaststellingen van de raadsman van verzoekende partij. Deze gewijzigde vertaling zou ook reeds aan verwerende partij overgemaakt zijn om het de aanvraag voor een visum te heroverwegen. Dit doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat er thans versies circuleren van hetzelfde document die verschillende data vermelden wat uiteraard ook de vaststellingen van verwerende partij niet onderuit haalt. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk te werk ging door het gevraagde visum te weigeren. De motieven van de bestreden beslissing worden in ieder geval door het louter feitelijke betoog van verzoekende partij niet aan het wankelen gebracht.

4.12 In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij nog naar een kopij van de huwelijksakte die zich in Afghanistan zou bevinden. Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren van verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

4.13 Verzoekende partij verwijst nog naar een medisch attest waarvan zij van mening was dat dit door de Belgische ambassade te Islamabad rechtstreeks aan verwerende partij zou worden bezorgd. Dit zou ook op deze wijze opgenomen zijn in dit attest.

Los van het feit dat verzoekende partij de verantwoordelijkheid heeft zich te bekwamen in de procedures alvorens zij een dergelijke aanvraag aanvat en er als verzoeker voor een visum toe gehouden is om aan verwerende partij alle nodige gegevens te bezorgen, is de Raad van mening dat het argument in dit verband de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet onderuit haalt nu dit nog altijd niet leidt tot een voldoende bewijs van het bestaan van een huwelijksband tussen de partijen en er zonder een medisch attest ook geen sprake is van een volledig dossier om tot het beoordelen van de aanvraag te kunnen overgaan. Verzoekende partij geeft aan dat het betrokken ziekenhuis aangegeven had dat dit attest aan de ambassade bezorgd zou worden en zij hiervoor dan ook niet verantwoordelijk gesteld kan worden. Het kan zijn dat verzoekende partij inderdaad te goeder trouw is in deze. Dit doet echter geen afbreuk dat het benodigde attest niet gevoegd werd en verwerende partij dan ook niet anders kan dan het ontbreken hiervan vast te stellen. Verzoekende partij heeft blijkbaar ook niet nagevraagd of het dossier ook in deze zin volledig was om conform de vereisten van de Vreemdelingenwet onderzocht te worden.

4.14 Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de door verwerende partij gemaakte gevolgtrekking dat “*op basis van bovenstaande elementen (kunnen) voornoemde documenten niet weerhouden (kunnen) worden als bewijs van de huwelijksband*” feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is.

In de beslissing wordt er naar aanleiding van onder meer de anomalieën in de data van de documenten (en dan met name van de voorgelegde *affidavit*) en het ontbreken van bijkomende conforme en/of gelegaliseerde stukken besloten tot een onvoldoende bewijs van de huwelijksband tussen verzoekende partij en haar beweerde echtgenoot. De louter feitelijke beweringen in het verzoekschrift van verzoekende partij volstaan hiertoe niet.

4.15 Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE